

temma kirjutse laua áres, ja mõnnikord pole-ni óni ja veel kauem. Ma tróostisin; meie rákisime eddasí ja taggasí selle ülle, agga mis se aitas? Rústaw útles, temma ei sada mui-do foggeni läbbi, ta piddada koli kórvast veel middogi püüdma tenida. Minna útlesin ka: „Kulla Anna, fannata ommeti nat-tuke omma mehhega! Ussu, se on tal raske fúl, nenda ðöd ja pávad rangid faelas olla, agga mis ta peab teggema? Omma amme-tit peab ta üllewel piddama ja naese, laste eest ka murretsema, mis aega tal seal en-nam üllejáåb?

„Seeb se on,” útles Anna, „mis suddaa wallutab, egga ta sedda faua wasto ei panne, jo mis siis saab?” — Siin langesid ta silmad jálle wet tás.

Rústaw istus wagusi, agga ta nággo olli nago lubjatud sein. Kés ta suddame sisse ol-leks náinud olleks wist árrakohfonud. Ta pü-dis ausaste ommafsid toita, ta joofsis leiwa tükki járrele nago pódder nómme peal rohholt-kle járrele — ja ommeti ei olnud naese rahhus.

olleminne mitte temma murre ja waewa pal-gaks. — Ja sellegipárrast olli Anna suddamest hea innimenne ja armastas omma meest, nago silma peas: agga ta teggi, mis ka head naesed saggedaste tewad, ta panni wae-susse suði muist mehhé suúks, ja se on alla-ti úks járrelmótlematta osi ning piggistab mehhé suddant veel ennam, kui keik wáljas-piddine hóddaa isse. Mele árraheitminne paistis Rústawi náost wálja. Ta teggi tódd, otis ja lotis — osi láks ikka hullemaks, ja nüüd tulli ka veel naese narriseminne, kes temma oinus troost piddi ollema! Ta olleks praego läbbi seina joofsnud. Mis nöu pid-di woene mees veel wótmä? Ma tean fúl, mõnni, kannel kóht tás, rahha taskus, ja sig-gar suus on, útleb: „Koolmeister olleks pid-dand Jummalat uskuma ja passuma.” — Olle terwe, nöu on hea fúl, agga sedda tea-dis ja teggi temma jubba ilma sinnoto. Mis olleks tedda muido jallal hoidnud? Ükski assi posle ni hólbus, kui teisele head nöu on-da. Selle eest ei küssi paljo teised hindu, kui